

Heiter Tamás

Zárt ajtók nyitott kapuk

A fájásból a fájdalomba másztam,
hogy az utolsó nap vonósnégyesében,
a holnap prelúdiumával verseimben
még egy kicsit együtt ülhessek veled.
Száguldó vonatok rohantak
a kinyíló s hangtalanul bezáruló tájban.
Tamás, annyi mindent eltűrtünk már - mondtad,
s a hangod fölött én majdnem sírtam.
A folyóban egy sziklaszerzetes térdelt,
vizes imái hasztalan locsogtak,
S egész lehallgatott életünket
te átbújtattad nádasok ringó ketrecén,
hogy a dekadenciás tengeren innen,
és a kürethegeken túl is kibírjuk,
hogy itt a fej, vagy írás mást jelent.
És hogy a költészet csupán becsületkassza,
de mégiscsak becsületkassza.
Ezért kérem, már-már ütközőn menekülve,
vagy már a vagon deszkájába kapaszkodva:
Magyarország, ne hagyj magamra,
hogy mi is meg tudjuk itt magunkat védeni,
mikor újra sunyi-csizmákban, összeröhögve járnak
az Antikrisztus egyapatájú ikrei.

Búcsú Seamus Heaney-től

az éjszaka felszáradó magzatmáza,
úgy lóg, mint horzsoló dér az ágakon,
s hogy mit is álmodtam, reggel megtudom:
utaztunk, talán Írország, talán tengerpart,
talán Joyce, talán Dublin,
sötömbökből faragott sírkövek,
a tenger felől eltévedt vihar,
hosszú esők, és némi fellegek
s e sírkövek lassan elfogynak
mert a szarvasok felnyalják
róluk lassan a feliratot,
ami a neved volt egykor,
akire emlékeznek, az örökre meghal,
meg az is, akinek nincsenek versei
s az erdő itt nem lakott,
de mintha valaki szarvassá változott,
a halál csupán a túlélők találmánya,
mit is kezdhethél ezzel,
mikor minden szép és megszokott